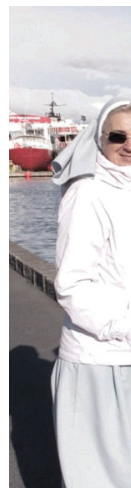

Пад такім дэвізам у Касцёле трывае Надзвычайны місійны месяц. Ён павінен паспрыяць абуджэнню ў вернікаў свядомасці місіі “ad gentes”, каб сапраўды ад усяго сэрца запрагнулі абвяшчаць Евангелле, і жаданню распачаць з новай энергіяй перамяненне душпастырства, змяніць супольнасці ў місійныя і евангелізацыйныя рэчаіснасці; каб развівалася любоў да місій, якія з’яўляюцца ўмілаваннем Езуса і адначасова любоўю да Яго людю. Хто такія місіянеры, якія служаць сярод вернікаў іншых народаў? Якім чынам яны сведчаць аб любові Бога, а дзякуючы гэтаму спрыяюць пашырэнню Божага Валадарства на зямлі? †

С. Людміла Леўдаровіч MChR, паходзіць з парафіі св. апосталаў Пятра і Паўла ў Іўі

Крыху больш за месяц таму пачалася мая місійная праца ў Ісландыі, а менавіта ў сталіцы – Рэйк’явіку. Гэта гістарычны момант не толькі для мяне, але для ўсёй супольнасці сясцёр Місіянерак Хрыста Валадара для Палоніі Загранічнай, да якой належу. Адкрыццё новай пляцоўкі пры катэдрах Хрыста Валадара стала магчымым дзякуючы запрашэнню мясцовага біскупа Давіда Тэнцэра OFMCar. У парафіі нас з 2-ма іншымі сёстрамі сустрэлі з вялікай радасцю і зычлівасцю. Адна жанчына, пачуўшы, што прыехалі місіянеркі, выйшла са слязамі на вачах, сказала, што вернікі маюць у нас вялікую патрэбу. Гавораць, што Ісландыя – гэта востраў агню і лёду. Сапраўды, слупкі тэрмометраў тут не дасягаюць высокіх тэмпературных паказчыкаў, затое людзі вельмі цёплыя і адкрытыя, а гэта не можа не цешыць.

Калі казаць пра мясцовыя каталіцкія рэаліі, то варта адзначыць, што на ўсім востраве існуе толькі 1 дыяцэзія і 1 катэдра. Але ўсё ж Касцёл мае найбольш шматлікую групу вернікаў у параўнанні з іншымі краінамі Скандынавіі. Каталіцкая супольнасць у Ісландыі складаецца, у першую чаргу, з эмігрантаў. 80% вернікаў – гэта палякі, затым ідуць філіпінцы. Ісландцы на апошнім месцы. Калі лічба ўсіх католікаў дасягае 13-ці тысяч, то мясцовых жыхароў сярод іх толькі 3 тысячы. Гэта тлумачыцца фактам, што 80-90% ісландцаў належаць да Лютэранскай Царквы.

У катэдры, дзе мы служым, адпраўляюцца 2 св. Імшы на польскай мове, 1 на англійскай і 1 на ісландскай. Паслугу нясе ксёндз з Польшчы. Тут таксама прысутныя манахіні з Кангрэгацыі Сясцёр Місіянерак Любоўі, якія вядуць сталоўку для бедных і толькі пры магчымасці дапамагаюць у парафіі. Місія нашага ордэна – гэта, перадусім, праца сярод польскіх эмігрантаў. А паколькі палякі, якія жывуць у Рэйк’явіку, былі зусім не ахоплены душпастырствам, менавіта на гэтым і робім акцэнт.

Зараз нашай асноўнай задачай з’яўляецца падрыхтоўка да сакрамантаў: Першай споведзі і Камуніі, канфірмацыі. У Ісландыі няма заняткаў рэлігіі ў школе, таму дзеці прыязджаюць на катэхезу, якая ладзіцца пры парафіі. Таксама спрабуем уводзіць сярод вернікаў і іншыя формы актыўнасці: арганізоўваем дзіцячы хор, ладзім адарацыі Найсвяцейшага Сакраманту, заахвочваем да ўдзелу ў Жывым Ружанцы, наведваем хворых і пажылых асоб. Разам са святаром ездзім у іншыя мясцовасці. На жаль, не паўсюль ёсць касцёлы і парафіі, і відаць, як людзі патрабуюць душпастырскай апекі. Падчас адной з паездак на св. Імшы мне здалася, што вернікі тут, як авечкі без пастыра, ходзяць сваімі дарогамі, а важна паказваць ім шлях да Бога, бо гэтага прагнуць... Пачаткі пакуль што такія. Мы прыглядваемся, вывучаем, у чым ёсць патрэба, каб пасля дапамагаць нашу працу, знайсці тыя формы, якія дапамогуць дастукацца да людзей.

Я ў Ісландыі ўсяго толькі месяц, але ўжо мела вялікую колькасць сустрэч з рознымі людзьмі. Многія прыходзяць да нас дадому, каб проста паразмаўляць, падзяліцца сваімі радасцямі ці бедамі, распавесці, як ім жывецца, як знайшлі сябе ў новай краіне, новых абставінах. Гэтыя людзі некалі пакінулі радзіму ў пошуках лепшага жыцця. Прыемна чуць, што дбаюць пра духоўны складнік. Мяркую, наша прысутнасць ім у гэтым дапаможа.

Я ўпэўнена, што кожны чалавек можа займацца місіянерскай дзейнасцю, бо так вучыць нас Езус: “Ідзіце і навучайце ўсе народы”. Не абавязкова ехаць у далёкую краіну на місію, можна ў сваім асяроддзі прапагандаваць хрысціянскія каштоўнасці, рэалізуючы наказ Хрыста.

Асабіста для мяне місіянерства – гэта не толькі знаёмства з іншай культурай, новымі людзьмі, магчымасць паглядзець свет, адважыцца на нешта новае, а ў першую чаргу выхад за межы свайго асяроддзя. Місіянер павінен быць адкрытым на іншых людзей. У Ісландыі я сапраўды адчуваю, што рэалізую сваю місію, хоць не магу сказаць, што раней у іншых месцах было інакш. Аднак зараз гэта ўспрымаецца мацней, становіцца больш адчувальным. Я веру, што пасланая сюды Езусам, каб несці Яго патрабуючым. Гэта для мяне адначасова і выклік, і вялікая радасць.

А. Павел Федаровіч МІС, паходзіць з парафіі Узвышэння Святога Крыжа ў Лідзе

“Ахрышчаныя і пасланыя: Хрыстовы Касцёл з місіяй у свеце”

Аўтар: Кінга Красіцкая
13.10.2019 00:00

Між іншим, це означає, що в Україні не вистачає якнайменше двох третин необхідних для досягнення цілей, встановлених у Плані дій.